

FORSONINGSLÆREN OG GENVEJEN

ET BUDSKAB FRA
DEN OVERSANSELIGE VERDEN TIL ALLE,
DER BÆRER KRISTENNAVNET

UDGIVET AF

MICHAEL AGERSKOV

*127. Salme, 1. V.: Dersom Herren
ikke bygger Huset, da arbejde de forgæves som
bygge derpaa . . .*

KØBENHAVN
VANDRER MOD LYSETS FORLAG

Forsoningslæren og Genvejen.

Et Budskab fra den oversanselige Verden til alle, der bærer Kristennavnet.

Udgivet af Michael Agerskov.

København 1920.

© 2012, Vandrers mod Lysets Forlag, København.

ISBN 978-87-87871-11-2

Retten til Oversættelser forbeholdt.

FORORD

AF de her foreliggende Afhandlinger er den første og den sidste fremkommet, med min Hustru som Medium, ad inspiratorisk-intuitiv Vej; den mellemste er derimod af Mediet lært udenad under natlig Søvnfrigørelse og fremkaldt senere i vaagen Tilstand. Nærmere Redegørelse for disse Forbindelsesmåder mellem den oversanselige og vor Verden findes i Fortællerne til »Hilsen til Danmark« og »Vandrer mod Lyset« samt i Stykket om Medierne (pag. 227 og 228) og i Efterskriften i sidstnævnte Værk, hvorfor der må henvises hertil.

I den første af de foreliggende Afhandlinger har Paulus fået den Opgave at klarlægge hele Spørgsmålet om Forsoningslærens Opståen og Forhold til det centrale i Kristendommen. I den mellemste Afhandling – eller Tale – om Genvejen kalder Kristus på alle, der bærer hans Navn, og især på de Udvalgte, dem, der har påtaget sig at medvirke i den Reformation, der forestår. Det er hans Håb, at disse, af hvilke mange engang kæmpede imod ham i Jødeland, og som nu på ny er inkarnerede for atter at stilles overfor Kristi rene Lære, ikke som dengang vil vende sig imod ham, men i dyb og inderlig Alvor følge deres Samvittigheds manende Stemme. Thi med Talen i »Vandrer mod Lyset« og den her foreliggende Tale realiseres det, der er forjættet os, Kristi andet Komme, men på en Måde, Menneskene ikke har ventet; thi som Ingemann siger i sit Digt: »Er det kun Godt, hvorom i Løn der bedes, det kommer sikkert,

men kun anderledes«; Guds Veje er uransagelige!

Den sidste Afhandling, der ligeledes handler om Genvejen og som skyldes den Ånd, der i et af sine Jordeliv var Ignatius Loyola, betegner Afslutningen på hele det åndelige Arbejde, som fra Lysets Ånders Side er udført for Menneskeheden.

Måtte dette Arbejde bære rige Frugter!

Juli 1920

Udgiveren.

Matt. 7,26: »Og enhver, som hører disse mine Ord og ikke gør dem, skal være at ligne ved en taabelig Mand, som byggede sit Hus paa Sand.«

Kan Dogmet om Jesu Forsoningsdød forsvares ud fra det jødiske Syndoffer i Bibelen? Hvorledes opstod dette Dogme?

IMOSEBØGERNE gives der af Jāh'u Regler for Ofringer. Disse Regler gives som Paabud og bliver derigennem til Love. Jāh'u byder blandt andet Israels Folk at bringe de »rene« Syndofferdyr til hans Pauluns Dør, saa at de kan ofres foran Tabernaklet. Blodet skal stænkes paa Alteret, og Syndofferdyrets Hud, Kød o. s. v. skal føres udenfor Lejren og opbrændes dér. (3. M. B. 16,27.) Men de, der fortsætter med den gamle Skik: at ofre deres Dyr i eller udenfor Lejren, skal have deres Liv forbrudt; thi saafremt de vedbliver med disse Ofringer, da »ofrer de til Skovtrolde« (= onde Aander) og boler derved med dem. (3. M. B. 17,4 og 7.)

Som en Forklaring paa hvorfor det skal være saaledes staaer 3. M. B. 17, V. 11¹: »Thi Kødets Sjæl er i Blodet, og jeg har givet eder det paa Alteret, til at gøre Forligelse for eders Sjæle; thi Blodet er det, som skal gøre Forligelse« (= Soning ved Sjælen).

Endvidere Vers 14: » . . . og jeg har sagt til Israels Børn: I skulle ikke æde noget Køds Blod, thi alt Køds Sjæl er dets Blod; hver den, som æder det, skal udryddes.«

Altsaa: stænkes det rene Offerdyrs Blod paa Jāh'us Alter, da soner eller aftvætter Blodet de ofrendes Syndeskyld; udgy-

¹) Versene 11 og 12 i 3. Mose Bog er en senere Tilføjelse til de foregaaende Vers, et Indskud, der skriver sig fra en skriftlærd og Afskriver for yderligere at forklare, hvorfor Blodet skal stryges eller stænkes paa Alteret.

des Blodet derimod paa fri Mark, da boler Folket med de onde Aander, og Jäh'u dømmer de saaledes ofrende til at udryddes af Folkets Midte! –

Kan nu Udlægningen af Jesu Død paa Korset som et Sonoffer bringes i Overensstemmelse med Forskrifterne i Mose-Lov?

Da Offerdyrene skulde udtages blandt de »rene Dyr«, maa det først undersøges, om Jesus for at kunne sammenlignes med disse rene Dyr, hvis Blod sonede de menneskelige Synder, var et i alle Maader fuldkomment og syndefrit Menneske.

Det billed, som i det ny Testament gives af Jesu Personlighed, maa lægges til Grund for en retfærdig Dom heraf. Men den Jesus, der her træder os i Møde, er ikke fuldkommen, er ikke syndefri. Han er Menneske som andre Mennesker, selv om han i Kærlighed, Barmhjertighed, Taalmodighed og Ydmyghed er højt hævet over sine samtidige.

Jesu ikke helt lydefri Væsen skal altsaa bevises:

I Matt. 8. 21–22. staar f. Eks.: »Og en anden af Disciplene sagde til ham: Herre, tilsted mig først at gaa hen og begrave min Fader. Men Jesus sagde til ham: følg mig, og lad de døde begrave deres egne døde.« – Kan et fuldkomment Menneske svare saaledes? Bør et fuldkomment Menneske ikke vide, hvilken Sorg det er at have mistet en Fader, maa han ikke vide, at den, der modtager et saadant Svar paa en Bøn om Tilladelse til at tage den sidste Afsked med en Faders jordiske Legeme, maa føle sig saaret paa det dybeste? Men i Jesu Svar ligger tillige dette: de, der ikke følge mig, er aandeligt døde, og dem har jeg ingen Interesse for; vil du følge mig, da maa du gøre, som jeg gør, vende dig bort fra dem, der ikke er med os (= enige med os). – Og selv om Jesus vidste, at den Lære, han prædikede, stod langt over Jødedommen, saa var dette Svar baade ukærligt og hovmodigt.

I Matt. 12. 47–50. staar: »Og en sagde til ham: se, din Moder og dine Brødre staa udenfor og søge at faa dig i Tale. Men han svarede og sagde til den, som sagde ham det: hvem er min

Moder og hvem er mine Brødre? Og han rakte sine Hænder ud over sine Disciple og sagde: se, det er min Moder og mine Brødre. Thi hvo som helst der gør min Faders Villie, han som er i Himlene, han er min Broder og Søster og Moder.« Med andre Ord: jeg bekymrer mig kun om den, der gør min Faders Villie, alle andre er mig ligegyldige, selv om de er mine Slægtninge. – Hvilken Moder og hvilken Broder vilde ikke føle sig saarede, vilde ikke føle sig bedrøvede ved at høre et saadant Udraab fra en Søn og Broder, som de maaske selv elsker dybt og inderligt? Vilde et fuldkomment Menneske ikke langt snarere have søgt at drage sine Slægtninge til sig, selv om de ikke kunde forstaa ham eller hans Forhold til den himmelske Fader? Vilde et fuldkomment Menneske ikke bestandig have sørget over, at han ikke havde formaaet at lede sine nærmeste Slægtninge ad den Vej, som han selv vandrede? –

I Mark. 11. staar fortalt: at Jesus en Dag, han var hungrig, søgte efter Figen paa et Figentræ; han fandt kun Blade, men ingen Frugter: »Thi det var ikke Figentid!« Jesus forbander Træet – og det visner! Kan et fuldkomment Menneske forbande et Træ, der efter Naturens Love bærer sine Frugter til bestemt Tid og følgelig ikke kan være Skyld i, at det udenfor Frugttiden ikke kan vederkvæge den søgende? – En ren menneskelig Ærgrelse over intet at finde, der kunde tilfredsstille hans Hunger, ligger til Grund for Jesu Forbandelse. I Sandhed et ringe Grundlag for en Forbandelse – saafremt den skal tages bogstaveligt!¹

¹) Begivenheden er ikke nøjagtig fremstillet saaledes, som den gik for sig, hvorfor den bliver endnu mere nedsættende for Jesu Handlemaade, end den virkelig var. Da Jesus ingen Frugter fandt, kom han med et Udraab, der nærmest vilde svare til det danske: gid Pokker havde dig! Træet visnede selvfølgelig ikke.

Den Forklaring om Troen, der i Versene 20–25 samme Kap. er givet paa denne mærkelige Forbandelse, rammer i Virkeligheden Jesus selv, i Stedet for at undskylde og forklare hans Handlemaade. Havde Jesus haft »Tro«, burde han ved en Bøn til Gud have fremkaldt Frugter paa Træet, i Stedet for at forbande det og faa det til at visne. Ingen af Delene lader sig imidlertid gøre; en Forbandelse faar intet Træ til at visne, og en Bøn om Frugter paa et frugtlost Træ fremkalder ikke Frugter. –

Flere andre Steder i Evangelierne træder Jesu ikke lydefri Væsen frem. Et fuldkomment Menneske kan saaledes ikke blive heftigt, forbitret og opfarende, eller bruge nedsættende Ord om sine Medmennesker, saaledes som Jesus ofte gjorde i sin Vrede; f. Eks. I Øjenskalke, kalkede Grave, Øgleunger, Børn af »Løgnens Fader«, o. s. v. (Matt. 15,7. 22,18 og Kap. 23, Mark. 11,15-16, Joh. 2,13-16 og 8,44).

Den Karakteristik, der i Evangelierne gives af Jesus, viser klart, at han ikke var et fuldkomment, et syndefrit Menneske. Og selv om man henviser til, at Evangelierne er nedskrevne længe efter Jesu Død og derfor paa mange Punkter er og maa være fejlagtige, saa maa man tillige regne med, at Døden forsoner, at Døden dækker over saa meget; Fejlene formindskes og glemmes ved Siden af alt det gode og skønne, den døde har udrettet eller sagt. Og saaledes er det ogsaa gaaet med Jesu Eftermæle; de faa, der havde sluttet sig til ham, sørgede dybt og inderligt over Tabet af deres Fører og Lærer; de søgte at mindes det gode, det skønne, det kærlige; og det rent menneskelige, det ukærlige, det ufuldkomne traadte mere og mere i Baggrunden i deres Erindringer om ham. Men til Trods herfor er det dog ikke en lydefri Skikkelse, der træder frem for os i Evangeliernes Beretninger; thi hvor ydmyg, kærlig, hjælpsom og taalmodig Jesus end var i sit Jordeliv, var han dog sandt Menneske, en Menneskesøn, og kunde derfor umuligt være syndefri i den Syndens og Dødens Verden, i hvilken han levede.

Sammenligningen med Jesus som det rene Offerdyr er derfor uholdbar, den maa bryde; thi den kan absolut ikke forenes med Evangeliernes Beretninger.

Dernæst maa det undersøges, om Jesu Død paa Korset med Rette kan sammenlignes med det jødiske Syndoffer.

– Stænkes det rene Dyrs Blod paa Jāh’us Alter, da soner eller aftvætter Blodet de ofrendes Syndeskyld; udgydes Blodet derimod paa fri Mark, i eller udenfor Lejren, da boler Folket med de onde Aander. –

Saafremt Jāh’u havde sendt Jesus til Jorden, for at han kunde sone Menneskehedens Synder, da maatte, hvis Mose-Lov

skulde være sket Fyldest, Jesu Offer være fuldbyrdet foran Tabernaklet og hans Blod være stænket paa Alteret. Men Jesus led Døden udenfor Byen (= Lejren) paa »fri Mark«, hans Blod stænkedes ikke paa Alteret og gjorde saaledes ikke Forligelse (= Soning) for Synden. Efter Loven maatte Jäh'u forkaste et saadant Offer, efter Loven kunde det kun betragtes: **som et Offer til de onde Aander** (= Skovtrolde).

Altsaa: heller ikke her kan der findes et fast Grundlag, hvorpaa Forsoningsdogmet kan hvile!

Men dette Dogme er heller ikke undfanget og født i Jesu Levetid! Ingen af Jesu samtidige saa i ham det fuldkomne Væsen, der af Jäh'u var udvalgt til Sonoffer for Menneskeheden's Synder. Præsterne og de skriftkloge betragtede ham som en frafalden, en Oprører, der søgte at tilrane sig Herredømmet over Folket ved at forkynde en Lære, der gik imod den strenge ortodokse Jødetro. Jesu Paastand om Jäh'us Dobbeltvæsen (se pag. 33 i »Vandrer mod Lyset«) bibragte dem den Tro, at han var udsendt af »Løgnens Fader« (= Satan). Og da de store Masser til alle Tider, som oftest uden nogen virkelig dybere Forstaaelse af de religiøse Vedtægter, Dogmer og Ceremonier, slavisk har fulgt de Myndigheder, der varetog den religiøse Kultus, kan det ikke vække Undren, at den store Hob vægrede sig ved at følge Jesus, naar Lederne paa det religiøse Omraade fordømte ham og hans Lære. Og de vedblev derfor at vandre ad de gammelkendte Stier, der var traadt af deres Forfædre under Præsteskabets Ledelse. Og da det rygtedes, at Raadet i Jerusalem stræbte Jesus efter Livet, fordi han kaldte sig »Guds Søn«, rejste der sig en Storm af Vrede og Forbitrelse imod ham. Ingen talte til Gunst for ham, ingen søgte at forsvare ham. Som en Forbryder dømtes han til Døden paa Korset; Raadet dømte ham, Præsterne dømte ham, Folket dømte ham. Og som en Forbryder førtes han udenfor Byen for at lide sin Straf. Kun de faa Venner, han havde vundet sig, Apostlene og nogle Disciple, sørgede over ham og led ved hans Lidelser. Som en forstødt, som en foragtet, haanet og spottet, døde han

for sine Ords Skyld.

Som en Forbryders Død, saaledes var altsaa Jesu Død paa Korset. Og ikke een af hans Tilhængere faldt paa den Tanke: at Jesus i det Øjeblik, da hans Legeme udaandede, med sit Blod havde sonet Menneskehedens Synder!

Hvorledes opstod da Forsoningslæren?

Da Paulus, efter sin Omvendelse, fra at have været en Forfølger af Jesu Disciple, blev en ivrig Forkynder af hans Lære, grublede han, der ikke havde kendt Jesus, tidlig og silde over Problemet: Messias og Jesu Sendelse til Jorden. Apostlene, der, efter deres første Møde med Paulus, ikke stolede paa hans Omvendelse og ikke altid kunde genkende den elskede Mester eller hans Ord i Pauli Forkyndelse, holdt sig fjernt fra ham. Og Paulus, der ikke yndede Peter, vilde i sin Stolthed ikke henvende sig til de »stormægtige« Apostle; han var derfor henvist til sine egne Grublerier og søgte gennem det, han havde hørt, og det, han hørte rundt om blandt Folket, at danne sig et Billede af Jesu Væsen. De faa Samtaler, som han i Aarenes Løb havde med nogle af Jesu Apostle, gav ham ikke noget virkeligt Udbytte, da Samtalerne nærmest drejede sig om de Stridigheder, der var opstaaet Blandt Apostlenes og Pauli Tilhængere paa Grund af de forskellige Forkyndelser om Jesus og de forskellige Udlægninger af hans Ord og Handlinger. Det Billede, Paulus saaledes dannede sig af Jesus, stod i mange Henseender i Modstrid med de virkelige Forhold; og, skønt han, der led af en svag Tilbøjelighed til at stamme, særlig naar han blev ivrig, dog havde Ordet langt bedre i sin Magt, end Apostlene havde, formaaede han ogsaa langt bedre end disse, gennem velformede Taler (senere hen gennem sine Breve) at paavirke Folket og paatrykke det sin Opfattelse. Og under hans mange Forsøg paa at bringe Jesu Ord og Handlinger til fuld Forstaaelse, samt bringe dem i Samklang med Profetierne om Messias, modnedes langsomt den Tanke hos ham: at Jāh'u havde sendt Jesus til Jorden, for at han ved sin Død kunde sone Menneskenes Synder og saaledes blive en Midler (Mellemmand) mellem Jāh'u og Menneskene.

Men Paulus, der gennem sin Opdragelse fuldtud var fortrolig med de jødiske Offerhandlinger, saa klart, at Jesu Død udenfor Byen ikke kunde bringes i Overensstemmelse med Reglerne for Soningsofrene i Mose-Lov. Men han kunde dog ikke slippe denne Tanke, og til sidst mente han i Jesu Opstandelse og i hans Færd ved Afskeden med Apostlene efter Paaskemaaltidet¹ at finde en Begrundelse for Rigtigheden af sin Antagelse.

Sit Brød og sin Vin havde Jesus givet sine Ledsagere den sidste Stund, de var samlede før hans Domfældelse; hvad kunde der ligge i denne Handling andet end en billedlig Hentydning til hans nære Død, en Død, der var ham beskaaret til Frelse for al Verdens Synder? Med sit Legeme og sit Blod skulde han gøre Forligelse paa en ny Maade. Jāh'u havde sikkert givet ham i Opgave at slette den Pagt, som han i en fjern Fortid gennem Moses havde indgaaet med Israels Folk, og paa hans Vegne indgaa en ny Pagt, der skulde blive en Genløsning, ikke alene for Israels Folk, **men for al Verden.**

Men hvorledes skulde han forklare sig dette: at Apostlene drak den Vin, som Jesus rakte dem, thi Loven forbød at æde Blodet! Og de spiste det Brød, som han gav dem; men Loven bød, at Syndofferdyrets Kød skulde opbrændes udenfor Lejren!

Og Paulus grublede videre over sit Problem; thi han vilde forstaa Jāh'us Hensigt med Jesu Sendelse. Han granskede der-

¹) Ved Paaskemaaltidet skænkede Jesus Vin ikke alene i Festbægeret (Kalken), men tillige i sit og Apostlenes egne Bægre, Jesus og hans Ledsagere, der var Vandringmænd, medførte saa godt som altid et Bæger, der ved en Rem var fastgjort til Bæltet. Naar de indtog deres Maaltider, løsnede de Bægrene, fyldte dem med Vand fra Husets Brønd eller med Vin, naar det kunde skaffes. Disse Bægre stillede de foran sig paa Bordet eller Bordene, hvorved de spiste. Skønt der, under de jødiske Maaltider, som Regel kun var eet fælles Bæger, var Jesu samtidige stærkt paavirkede af romerske og græske Skikke, saa at der i flere Hjem fandtes flere end eet Bæger (undertiden fönikiske Glas) paa Bordet under Maaltiderne. Ved Afskeden med Apostlene, efter at Maaltidet var forløbet i Overensstemmelse med den jødiske Ritus, tog Jesus sit eget Bæger med Vin (altsaa ikke Kalken), kredensede det og bød Apostlene deraf. (Se i øvrigt pag. 56 i »Vandrer mod Lyset«.)

for de gamle Mosebøger og Profeternes Ord om Messias, og langsomt formede han ud af Skriften en Tankeopbygning, der skulde forsvare Udlægningen af Jesu Død som en Soningsdød:

Da Jāh'u befalede Moses at bygge ham et Paulun med alt Tilbehør, gav Love for de forskellige Ofringer o. s. v., var alt dette kun Afbilleder af det virkelige, det sande, det, der fandtes i Himlen hos Jāh'u. Og den Pagt, han saaledes gennem Moses indgik med Israels Folk, skulde kun være midlertidig, indtil han sendte een, der var større end Moses, større end alle Englene, og som for alle Tider kunde bringe et lydefrit Offer ind i den sande Helligdom (d. v. s. Himlen), der var Forbillede for de jordiske Afbilleder. Da Tidens Fylde kom, sendte Jāh'u sin Søn, for at denne skulde afløse det aarlige Syndoffer ved een Gang for alle: at bringe sig selv til et lydefrit Offer for al Verdens Synd. Som Ypperstepræst var han gaaet ind i Helligdommen for at yde sit Offer. – Som en Ypperstepræst?? – Men Jesus var af Juda Stamme, ikke af Levi!! (Præstestammen). Atter maatte Paulus søge at finde et Støttepunkt for sin Antagelse. Og han fandt det i Abrahams Møde med Kong Melchisedek, der var den højeste Guds Præst, han »som ejer Himmel og Jord« (1. M. B. 14,18–19). Melchisedek var Jāh'us Ypperstepræst før Aron og Levitterne, og Jesus var »Ypperstepræst paa Melchisedeks Vis« (Sal. 110) efter den Højstes Udvælgelse og maatte saaledes staa over den levitiske Præstestand: thi hans Præstedømme er uforgængeligt, fordi han er i al Evighed.

Men for at kunne bringe sig selv som Offer maatte Jesus forandre sig og komme i Kødet d. v. s. blive Menneske, og hans Menneskeliggørelse (d. v. s. hans Kød) blev Forhænget til det Allerehelligste (d. v. s. Himlen). Ved sin Død gik han gennem Forhænget og gjorde saaledes Vejen fri til det sande Paulun, saa at alle kunde følge efter ham (Jesu Død = Kødet Tilintetgørelse d. v. s. Forhængets Fjernelse). Og efter at have bragt sig selv som Offer een Gang for alle, tog han ved sin Opstandelse Sæde ved den højre Side af Jāh'us Trone, hvor han i al Evig-

hed skulde gøre Præstetjeneste i det sande Paulun, som Jāh'u og intet Menneske havde rejst.

Som den udvalgte, den salvede, maatte Jesus have været vidende om sin Mission, og han havde sikkert billedligt søgt at tilkendegive dette for Apostlene ved sin Afsked med dem: 1) da han gav dem at drikke af sin Vin (= Blod), »thi alt Køds Sjæl er dets Blod«; Jesu Sjæl var i Blodet (= Vin), og ved Nydelsen smeltede den sammen med Apostlenes Sjæle (= Blod), hvorved de rensedes og helliggjordes; (»deres Hjerter stænkedes rene ved hans Blod«) – og 2) da han gav dem af sit Brød = Legeme (eller Kød), hvis nærførestaaende Tilintetgørelse betød Bortfjernelsen af Forhænget for det Allerhelligste. Men ved Nydelsen af Brødet (= Jesu Legeme) blev Apostlene, aandelig set, helliggjorte og derved værdige til at træde ind i Helligdommen ad den Vej, han aabnede for dem ved sit Køds Tilintetgørelse (= Forhængets Borttagelse¹). – Og i sine Tanker formede Paulus Ordene: Som Jesus gav sine Apostle af sit Brød og sin Vin, gav han sit Legeme og sit Blod til aandelig Mad og Drikke for sine; ja han gav sig til Syndoffer, et Tegn paa en ny Pagt mellem Herren og os². (Se Noten pag. 70 i »Vandrer

¹) I det saakaldte Hebræerbrev kan ovenstaaende Tankeopbygning findes, saaledes som Paulus selv gav sin Udlægning af Jesu Død og forsvarede den i en Tale, som han holdt ved Apostelmødet i Jerusalem, da han og Barnabas gav Møde dér for at gøre Rede for deres Forhold til Loven om Omskærelsen og til Lovene for Ofringerne.

Hebræerbrevet er Fragmenter af denne Tale, der blev holdt paa Aramaisk; den blev nedskrevet af nogle Tilhørere, og forskellige Afskrifter baade paa Aramaisk og Græsk cirkulerede derefter i de mange Menigheder, særlig i de paulinske, men ogsaa i de jødisk-kristne.

²) Denne sin Forklaring af Jesu Mission og Død gav Paulus derefter til sine Disciple. I Tidernes Løb forvanskedes Ordene en Del, og i den ændrede Skikkelse optoges de senere hen i evangelierne, som om Jesus selv havde udtalt dem ved Paaskemaaltidet. Men at Ordene skyldes Paulus og ikke Jesus, fremgaar tydeligt af 1. Korint. 11,23. Paulus siger dér: Thi jeg selv har modtaget fra Herren, hvad jeg ogsaa har overantvordet eder, at Herren Jesus i den Nat, da han blev forraadt, tog et Brød . . . o. s. v. – Hvis Jesus havde anvendt Ordene ved Afskeden, vilde Paulus have sagt: »Thi jeg har modtaget Ordene fra Herrens Apostle, der, som I vide, vare til Stede ved Maaltidet.« Man kan sige udtrykkelig: Jeg selv har modtaget fra Herren. Paulus lagde i det

mod Lyset«.) Og ud fra denne Sammenhæng mente Paulus, at han kunde forsvare Nydelsen af Vinen (= Blod) og Brødet (= Kød el. Legeme), naar det betragtedes som et Sindbillede, en aandelig Tilkendegivelse af, at Apostlene og med dem alle, der troede paa Jesus som Messias, var helliggjorte ved Ofringen af Jesu Legeme og Blod een Gang for alle. –

For at kunne have et klart Overblik over de store Uoverensstemmelser, der er mellem de gamle jødiske Offerskikke efter Mose-Lov, Jesu Korsfæstelse og Pauli Udlægning af Jesus som Ypperstepræsten, der bringer sig selv som Offer, maa man stille disse tre Punkter op mod hverandre.

Det jødiske Syndoffer.

Offerdyrene skulde udtages blandt de »rene Dyr«. (Hertil maa et syndefrit Menneske svare.) Dyrene skulde føres til Paulunets Dør til et Offer foran Herrens Tabernakel, og Blodet skulde stryges eller stænkes paa Alteret. Ypperstepræsten var af Levi Stamme (Præstestammen). Ypperstepræsten skulde foretage Syndofferhandlingen. Dyrenes Blod maatte ikke ædes; thi Kødets Sjæl var i Blodet. Syndofferdyrenes Kød, Ben o. s. v. skulde bringes udenfor Lejren og opbrændes dér. –

Jesu Korsfæstelse.

Evangelierne viser, at Jesus ikke var syndefri; hvorfor han ikke kan lignedes ved det »rene Dyr«, hvis Blod skulde gøre Forligelse for Synden. Som en Oprører mod Jäh'u førtes han udenfor Byen (= Lejren) og blev korsfæstet paa »fri Mark«. Hans Blod stænkedes ikke paa Alteret og kunde saaledes ikke gøre Forligelse (= Soning) for Synden. Romerske Soldater korsfæstede ham. Hans Legeme opbrændtes ikke, men blev gravlagt. Jesus var af Juda- og ikke af Levi-Stamme. Jesu Korsfæstelse var ikke nogen bevidst Syndofferhandling fra Jødefolkets Side. –

Pauli Udlægning.

Jesu Menneskeliggørelse lignedes med Forhænget til det Allerhelligste. Jesus var Ypperstepræst paa Melchisedeks Vis efter

hele taget aldrig Skjul paa, at han mente, hans Tanker skrev sig direkte fra Herren (Br. til Gal. 1,11–12) og at han saaledes ikke byggede paa »Andenmands Grundvold« (Br. til Rom. 15,20). (I »Vandrer mod Lyset« vises, hvem det egentlig var, der stod bagved Pauli Tanker og derved blev den virkelige Ophavsmand til Læren om Jesu Soningsdød.)

Guds Udvælgelse. Som Ypperstepræst gik han ind i Helligdommen og gav sig selv een Gang for alle til et lydefrit Offer. Jesu legemlige Død lignes med Forhængets Bortfjernelse, hvorved Indgangen til Himlen bliver fri for enhver, der ved Troen følger i hans Fodspor. Ved Afskeden med Apostlene gav han en billedlig Fremstilling heraf, idet han gav dem af sin Vin (= Blod) og af sit Brød (= Legeme); ved Nydelsen helliggjordes Apostlene og blev derigennem værdige til at følge ham. –

Altsaa Pauli Udlægning er en fuldstændig aandelig Om-skrivning af de faktiske Forhold. Som lydefri Aand – ikke som syndefrit Menneske – ofrer han sig selv til en evig Forløsning. Det var i Sandhed vanskeligt for Jøderne at acceptere denne Forklaring, skønt den var underbygget med Citater fra og Henvisninger til de gamle Skrifter. (Se Hebræerbrevet.)

Enhver kan se, at Pauli Udlægning ganske omstøder de gamle Offerhandlinger; derfor maatte Jesu Død efter dette ogsaa blive »en ny Pagt« mellem Herren og Folket. Som en anden Moses indstiftede Paulus saaledes en Pagt mellem Jäh'u og Menneskene, en Pagt, der ikke alene skulde gælde Israels Folk – men al Verden!

Men, naar Jäh'u nu havde sendt sin Søn i Menneskeskikkelse til Jorden for ved en frivillig Død – der skulde udlægges fra et aandeligt Standpunkt – at sone Menneskehedens Synder hvorfor talte Jesus saa ikke selv med rene Ord om sin Mission? Jäh'u havde tidligere i Folkets Historie, f. Eks. gennem Moses, givet saa tydelige og minutiose Love for sit Pauluns Indretning, for de mange forskellige Offerhandlinger o. s. v., o. s. v., saa det maatte være ham en let Sag gennem Jesus – Sønnen, der var større end Moses, ja større end alle Englene – at give Menneskene nøje Besked om Grunden til hans Sendelse. Og i et Tilfælde som dette, der var af en saa gennemgribende Betydning for den hele Menneskehed, maatte det være Jäh'u særlig magtpaaliggende at gøre Menneskene forstaaelig: at Jesu Død paa Korset var et Søningsoffer, der for bestandig skulde afløse de gamle Ofringer. Og formaaede

Jāh'u ikke at give klar og tilstrækkelig Oplysning herom gennem Jesus selv, hvorfor valgte han saa ikke en af Apostlene dertil? De, der havde kendt Jesus, de, der havde hørt ham og fulgt ham, maatte da være selvskrevne til at udlægge Jesu Mission. Hvorfor valgte Jāh'u en, der ikke havde direkte Kendskab til Jesus og hans Lære? Hvorfor skulde det først aabenbares for Menneskene, saafremt en eller anden ved et rent Tilfælde fandt paa at løse denne meget dunkle Gaade?

Tænker man nøjere herover, melder det Spørgsmaal sig straks: mon Paulus ikke var selvbestaltet Udlægger af Jesu Død, og mon ikke han, der gav de gamle Offerlove i Jāh'us Navn, ligeledes var selvbestaltet, d. v. s., at det, som disse to var Talsmænd for, ikke skrev sig fra den højeste Guddom, fra ham: der ejer Himmel og Jord.

For at kunne klare dette Spørgsmaal, maa man først undersøge, hvem Jāh'u var, og dernæst, om denne Jāh'u var og er identisk med den sande, den eneste, den levende Gud.

Fra det gamle Testament maa Besvarelsen af Spørgsmaalet hentes.

Jāh'u var Jødernes Gud; i Modsætning til de omboende Hedningestammer havde Israels Folk kun een Gud. I religiøs Henseende skulde Jøderne saaledes staa over de Folkeslag, der tilbad de mange Guder; men den Gudeskikkelse, der træder os i Møde i de jødiske Overleveringer, er rent menneskelig i sine Følelser og i sin Handlemaade. Lig en Menneskefyrste eller Menneskekonige træder han frem for os. Hans Love er Udslag af Mennesketanker, de Ceremonier, som han kræver udført, bunder i menneskelig Højhedsfølelse; han vredes, han er vennesæl, han uddeler rige Gaver (Krigsbytte), han udvælger sig et Ejendomsfolk, han byder sit Folk at føre Krig mod de omboende Folkestammer og at udrydde dem, han overgiver Fjenderne i sit Folks Hænder o. s. v., o. s. v. Og naar hans Folk søger til andre Guder, ikke ærer ham nok, da angrer han i sin Vrede og Forbitrelse det gode, han har gjort; han forhærder Menneskenes Hjerter og tager blodig Hævn over de genstridige og de ulydige.

Denne Jāh'u viser klart Jødernes aandelige Standpunkt paa de Tider, fra hvilke disse Betragtninger af og Fore-

stillinger om Guddommen skriver sig. Deres Gudsbegreb naaede saaledes ikke ud over det rent menneskelige. Deres Gud var kun et menneskeligt Afbillede, og dette menneskelignende Væsen møder vi overalt i de gamle Skrifter. Men glimtvis, bagved Jāh'u, skimtes et højere Væsen. Flere Steder findes svage Glimt af en mere fuldkommen Guddom, der fremtræder i afgjort Modsætning til Jāh'u.

Lad os fremdrage nogle Eksempler, der kan belyse Modsætningen og Forskellen mellem disse. Han, der siger: du maa ikke ihjelslaa, er ikke identisk med ham, der siger: jeg vil give dine Fjender i din Haand. Han, der siger: »Hvad skal jeg med eders mangfoldige Ofringer; jeg er mæt af Brændoffer, og jeg har ingen Lyst til Blod af Okser, Lam og Bukke. Hvor meget I end bede, hører jeg dog ikke . . . eders Hænder ere fulde af Blod«, han er ikke den samme som ham, der kræver blodige Ofringer, »sød Lugt« og Ceremonier. Han, om hvem der siges: »Og Gud angrede det onde, som han havde talet om at han vilde gøre dem, og han gjorde det ikke«, er ikke identisk med ham, om hvem der siges: »Men du vor Gud er god og sanddru, langmodig og regerer alle Ting med Barmhertighed . . . at forstaa din Magt er Roden til Udødelighed«. Han, om hvem der siges: »I sin Vrede slaar han dem, i sin Naade forbarmer han sig over dem«, er ikke identisk med ham, om hvem der siges: »Visdommen og Kraften er hans, han aabenbarer de dybe og skjulte Ting, han ved, hvad der er i Mørket, og Lyset bor hos ham!« –

Altsaa i de gamle Skrifter findes der forskellige Guddomme under Betegnelsen Jāh'u eller Gud. Men de Beretninger, der peger ud over en menneskelignende Guddom henimod en større, viser henimod den sande, den ophøjede Gud.

Kan nu den vægelsindede, vredagtige Jāh'u, der kræver en ceremoniel Tilbedelse og paabyder blodige Ofringer, have sendt Jesus, for at han ved sit Offer kunde afløse de gamle Syndofferhandlinger? Der er en Mulighed for, at det kunde være ham, men da maa det undersøges, om denne Handling

gør Jäh'u større, om den hæver ham ud over det menneskelige og derved bringer ham i Samklang med den højere Guddom, den skjulte Gud, der skimtes bag ham.

Ved de tidligere Undersøgelser er det konstateret, at Jesu Offerdød, sammenlignet med Syndofferhandlingen i Mose-Lov, er uholdbar, samt at Jäh'u efter Loven maa forkaste et saadant Offer. Det bliver derfor Pauli Udlægning, der omskriver Jesu Død til at blive Udtryk for en aandelig Betragtningmaade og saaledes tilsyneladende hæver Offerhandlingen op i et højere Plan, som maa lægges til Grund for den fortsatte Undersøgelse. Men for at man fuldtud kan være retfærdig, maa der her anvendes en Sammenligning med de jordiske, de menneskelige Forhold; ellers kan det ikke ses, om Jäh'u er bleven større, om han staar over det menneskelige i denne sin Handling:

En Fader har mange Børn; blandt disse er der en Søn, men kun een eneste, der i sit Væsen er et fuldendt Udtryk for en kærlig, opofrende, lydige og lærvillig Søn; alle de andre Børn er mer eller mindre vanartede: letsindige, ulydige, dovne, opsætsige, altid stridbare, altid uenige. Paa mange Maader har Faderen forsøgt at retlede sine Børn, at stifte Fred imellem dem, at bringe dem til at arbejde og til at være lydige. Men intet har hjulpet, de vil ikke høre og følger derfor ikke hans Anvisninger. Faderen kalder da paa den kærlige og lydige Søn og siger: »Se, du er den eneste af alle mine Børn, der er som et Barn skal være, derfor er du ogsaa min kæreste Søn; men dine Søkende er vanartede, og de følger ikke mine Raad og Formaninger, intet kan forbedre dem. Men nu vil jeg give dig alle de Stokkeslag, som dine Søkende egentlig burde have, og som de ærligt fortjener. Jeg vil lade Naade gaa for Ret og straffe dig, og den Ydmyghed, hvormed du gør dig til dine Søkendes Stedfortræder og modtager deres Straf, skal sikkert forbedre dem; thi de vil glæde sig over at være gaaet fri af Straffen, de vil elske dig og søge at gaa i dit Fodspor; og gennem den Straf, som jeg giver dig, der er uden Skyld i deres Forseelser, vil jeg finde en Udløsning for min Vrede imod dem.«

Mon en saadan faderlig Handling vilde blive efterfulgt af de øvrige Børns Forbedring? Og hvilken Menneskesøn, selv den bedste, den kærligste, vilde bøje sig for sin Faders Ønske **og som Stedfortræder bære sine Søskenes Straf?** Og hvad vilde andre Mennesker – Fædre og Mødre – sige, naar de hørte om en Fader, at han vilde forbedre sine Børn paa denne Maade?

Men hvis denne Fader nu gik et Skridt videre og bød, at den kærlige og lydige Søn skulde have sit Liv forbrudt for de øvrige Børns Forsyndelser, og hvis Sønnen i sin Kærlighed til Faderen og til sine Søskenede frivillig havde bøjet sig og givet sit Liv for at sone sine Søskenes Synder – hvad saa? Hvad vilde andre Fædre og Mødre sige eller gøre? Mon en saadan Handlemaade ikke vilde vække deres Harm og Afsky mod en saa unaturlig Fader? Mon de ikke hurtigst muligt vilde gøre ham uskadelig ved at fratage ham Fadermyndigheden? Ingen Mennesker vilde i deres Samfund taale en saadan Fader, ikke een eneste vilde højagte ham eller takke ham derfor.

Altsaa: intet Menneske (her tales kun om Mennesker fra civiliserede Samfund) vilde finde sig i en saadan Handlemaade, hvis den fandt Sted i deres Midte!

Men det er denne Handlemaade, der tillægges Jāh'u. Og selv om Pauli Udlægning skal forstaas ud fra en aandelig Opfattelse, saa bliver dog Jesu Korsfæstelse staaende som en virkelig Kendsgerning, der ikke paa nogen Maade lader sig bortforklare; **Korsfæstelsen er sket**, hvad enten den skal betragtes fra et jordisk eller et aandeligt Synspunkt. Denne Jesu Dødsmaade maa altsaa, hvis Pauli Udlægning skal lægges til Grund for Opfattelsen af Jesu Mission, være forud bestemt af Jāh'u og sanktioneret af Jesus, inden han kom i Kød, d. v. s. blev Menneske. Hvad ingen jordisk Fader og Søn vilde indlade sig paa, **det tillægges Menneskene uden videre deres Guddom!**

Altsaa: hvis Jāh'u har sendt Jesus, for at denne kunde bringe sig selv som Sonoffer for Menneskeheden, da er Jāh'u gennem denne Handling bleven ringere, end han var paa det Tids-

punkt, da Mose-Lovene blev til; thi den Gang krævede han dog kun Dyrefringer for at tilgive Menneskenes Synder og Overtrædelser; men ved Jesu Sendelse krævede han et **Menneskeliv!** Den Guddom, der handler saaledes, er i Sandhed langt ringere end et Menneske og paa ingen Maade værdig til Menneskenes Ærefrygt, Tillid eller Kærlighed.

Jāh'u kan derfor ikke have sendt Jesus for at indstifte denne „nye Pagt.“ –

Men naar det ikke er ham, hvem er det saa? For det er ganske udelukket, at det kan være den mere ophøjede Guddom, som, skønt overskygget af den menneskelignende Jāh'u, dog af og til kommer til Syne i de gamle Skrifter. Der kan ikke være nogen som helst Tvivl om, at et Væsen, der er højt hævet over Jāh'u, ikke kan gøre sig skyldig i en Handling, der endog sætter Jāh'u under det menneskelige Niveau. Og at det ikke er denne »skjulte« Guddom, der har sendt Jesus **til at være Syndoffer**, er let at se; thi han siger: »Hvad skal jeg med eders mangfoldige Ofringer; jeg er mæt af Brændoffer, og jeg har ingen Lyst til Blod af Okser, Lam og Bukke! Hvor meget I end bede, hører jeg dog ikke . . . eders Hænder ere fulde af Blod!« Og han siger: »Du maa ikke ihjelslaa!« – Denne Guddom, der giver et langt bedre Udtryk for den sande, den levende Gud, og som staar højt over det menneskelignende Fantasi-Foster Jāh'u, han vil ingen Sinde handle imod sit eget Væsen, der er Sandhed, Renhed og Retfærdighed. Han siger ikke først til Menneskene: jeg væmmes ved eders Ofringer – for derefter **at sende sin elskede Søn til Sonoffer for deres Synder!** Han siger ikke først til Menneskene: I maa ikke ihjelslaa! – for derefter at sende sin elskede Søn til dem med det Paabud: **at han frivillig skal lade sig slaa ihjel!** –

Men naar man nu af Skrifterne ser, at Moses taler i en menneskelignende Guds Navn, maa saa ikke Moses staa for Eftertidens Slægter som en selvbestaltet Pagt- og Lovindstifter? Thi hvilket aandeligt udviklet Menneske kan i Sandhed og med Tillid se op til, elske og tilbede en Guddom, der i sit Væ-

sen ikke staar højere end et Menneske, og som mangt et Menneske, i sin Tænke- og Handlemaade, har vist sig at være langt overlegen. Maa man ikke af de Meddelelser, der findes om denne Jāh'u, drage den Slutning: at han kun kan være Udtryk for de dalevende Jøders højeste Forestilling om et guddommeligt Væsen? Og Moses, der gør Fantasi-guden levende for Israels Folk, maa derfor have handlet ud af sin egen Magtfuldkommenhed – thi han taler ikke i den sande, den levende Guds Navn!

Og Paulus, der taler som Udsending fra en Guddom, der ved sin Handlemaade: at sende en elsket Søn til Menneskene, for at han kan blive et Sonoffer for deres Synder, er ringere end Jāh'u, ringere end et Menneske, er han ikke en selvbestaltet Udlægger af Jesu Mission og Død, og er han ikke ligeledes en selvbestaltet Indstifter af en »ny Pagt«? Han handler, som Moses, ud af egen Magtfuldkommenhed – **thi han taler ikke i den sande Guds Navn!**

Paa den anden Side kan man ikke være i Tvivl om, at en Guddom maa have sendt Jesus til Menneskene; thi at han havde en Mission at udføre, derom vidner de Ord af hans Lære, der gennem Evangelierne er overgivet til Eftertiden. Men selv om den Lære, der findes dér, paa mange Punkter er mangelfuld, flere Steder er forvansket og i høj Grad skæmmes af senere Tidens Tildigtning, der søger at faa den til at stemme overens med Pauli Udlægning, eller som skal danne Grundlag for Paastanden om Jesu Guddommelighed, saa er Jesu egne Ord dog langt bedre i Samklang med den Guddom, som ogsaa han skimter bag Jāh'us Skikkelse. Men Jesu Ord giver større Kendskab til og bedre Udtryk for den »skjulte« Gud; thi han lærer Menneskene, at de i ham har en kærlig, en forstaaende Fader, lærer dem, at Bønnen til ham ikke skal plapres frem med Læberne, men komme fra Hjertet; han lærer dem, at det første og det sidste Bud: **er Kærlighed til Gud, Kærlighed til Næsten**; han viser Menneskene, at den, **der gør Faderens Villie, er eet med ham.** – Hans Lære er langt enklere, langt skønnere end den gamle Jødetro; thi han paabyder ikke, i sin

Guds og Faders Navn, Ceremonier eller Ofringer¹ for at tænkes Herren, eller for at den ofrende, ad den Vej, kan opnaa Tilgivelse for sine Synder.

Men naar man har set, at Jesu Lære staar langt over det, der før hans Tid stod for Menneskene som det højeste, der kunde tænkes om Himlens og Jordens Ophav og Herre, saa bør man ogsaa deraf kunne slutte, at Jesus efter al Sandsynlighed maa være Udsending fra og Talsmand for – **den skjulte, den endnu ukendte Gud.** – Men er man naaet saa langt i sin Forstaaelse af Jesu Sendelse, saa bør man ogsaa fuldtud forstaa: at denne kærlige Gud og Fader ikke har sendt sin Søn til Jorden, for at han i Menneskeskikkelse kunde bringe sig selv som et Syndoffer for al Verden! Ja, alle bør kunne forstaa: at et i alle Maader fuldkomment guddommeligt Væsen, der er højt, uendelig højt hævet over alt det menneskelige, saa højt, at ingen Mennesketanke kan fatte Hans dybe Kærlighed og grænseløse Barmhertighed, ja, saa højt, at intet Menneskeord kan give Udtryk for Hans Væsens Højhed og Renhed, ikke kan handle imod sig selv, imod sine egne Love, og at Han i Sandhed ikke har sendt Jesus til Syndoffer – hverken paa den ene eller den anden Maade! –

Men hvad gik da Jesu Mission ud paa?

Jesus sendtes til jorden for at lære Menneskene: at elske den sande Gud af hele deres Hjerter, Sjæle og Sind, og at elske deres Næste, som de elsker sig selv; han sendtes til Jorden for at lære Menneskene: at leve i indbyrdes Fred og Fordragelighed, han sendtes til Jorden: for at løse Jødefolket ud af Mose-Lovenes tyngende Baand; og han sendtes til Jorden for, om det var muligt, som Menneske: at fatte Medlidenhed i sit kærlige Hjerter med

¹) I »Vandrer mod Lyset« meddeles pag. 33, at Jesus selv tog Afstand fra de jødiske Ofringer. Men skønt de var hans inderste Væsen imod, deltog han dog altid i Paaskefesten, der holdtes til Minde om Udfrielsen af Ægypten og saaledes ogsaa mindedes de første Ofringer under Moses Ægide. (Lammenes Blod blev strøget paa Dørstolperne som et Kendetegn for Herrens Engel.)

den Mørkets Aand, Menneskene kaldte Satan, og i Kraft af sin Medlidenhed at bede for hans Løsning fra Mørkets og Syndens Magt.

Det var Jesu Mission, Jesu Gerning, som Messias at give Menneskene Kendskab til Guds Faderlighed, og ved sin Medlidenheds og Kærligheds Bøn at nedbryde Mørkets Magt over den faldne Broder, at smelte hans hadefulde og trodsige Sind og bringe ham tilbage til Faderhjemmet, og derved fjerne den Hindring, som han i utallige Tider havde været for Menneskene paa den Vej, der fører til Forstaaelsen af Gud som den kærlige, milde og barmhjertige Fader, hvis Væsens Højhed, Renhed og Fuldkommenhed ikke kan udtrykkes i Menneskeord eller formes af Mennesketanker. —

Jesus formaaede ikke at bede¹ for Mørkets Fyrste og Tjener, hvorfor han heller ikke helt formaaede at fuldføre sin Opgave. Den faldne Broder kæmpede imod ham. Og menneskene forstod ham ikke! I deres blinde Had til ham, der talte imod de gamle Overleveringer, og i deres taabelige Uforstand: ikke at ville lære det nye at kende — haanede, spottede og fordømte de ham, der vilde bringe dem nærmere til deres Gud og Fader, ham, der vilde lære dem: at blive renere, kærligere og mindre stridbare. Og som en Forbryder dømtes han til Døden paa Korset! Raadet dømte ham, Præsterne dømte ham — Folket dømte ham!

Menneskene selv gav ham Døden!

Menneskene selv gav ham Døden! Og har man gjort sig skyldig i en slet og uretfærdig Handling, da søger man gerne paa alle Maader at besmykke den, for at den kan tage sig bedre ud! Men hvor mange Udsmykninger man end søger at dække

¹) I »Vandrer mod Lyset« er der gjort nøje Rede for Jesu Mission blandt Menneskene.

den med, saa bliver den dog ikke skønnere eller mere ophøjet. Langt bedre er det at se Sandheden i Øjnene, erkende sine Fejl og onde Gerninger og søge ved Sorg og Anger at raade Bod paa det skete, saa at Handlingen ikke gentages.

Menneskene handlede ilde med Jesus, og efter hans Død, da de begyndte at forstaa, hvilken kostelig Lære han havde givet dem, da vaskede de deres Hænder **og skød Skylden over paa deres Gud, deres Fader, i hvis Navn Jesus havde talt!** Og Eftertidens Slægter fortsatte, hvor Jesu samtidige endte¹; flere og flere Forsiringer hængte de skjulende og dækkende over den onde Handling. Og alle disse Udsmykninger, alle disse tilsyneladende saa skønne Prydelser, skabte i Tidernes Løb talrige Stridigheder, Skændsmaal og Voldshandlinger! –

I de Aarhundreder, der er rundne siden Jesu Korsfæstelse, har de kristne Menigheders Ledere, skriftkyndige og Myndigheder rejst en, som de selv mener, saare skøn Kirkebygning. Men de har glemt at regne med den aandelige Udvikling, som ethvert Menneske er underkastet. Flere og flere Røster hæver sig imod den, flere og flere Hænder søger at fjerne de dækkende Udsmykninger eller at rukke ved Bygningens Sten.

¹) Efter at Paulus ved Apostelmødet i Jerusalem i en Tale nøjagtig havde gjort Rede for sin Opfattelse af Jesus, en Opfattelse, der i saa høj Grad var i Strid med Apostlenes, vandt hans Forkyndelse om Jesus mere og mere Terræn overfor Apostlenes. Disse, der var ganske ulærde Mennesker, kunde, selv om de forstod noget Græsk, kun udtrykke sig paa Aramaisk og forstod ikke at belægge deres Ord som Paulus; de formaede derfor ikke at føre Jesu Lære ind i det rette Spor, hvorfor det blev Pauli Lære, der trængte igennem og bredte sig viden om. De Breve, der er optaget i det Ny Testament under Pauli Navn, skriver sig ikke alle fra ham; nogle er skrevne af hans Disciple. Disse Breve er gennemgaaende Fragmenter af Pauli Taler blandet med Disciplekens egne Ord og med enkelte Apostelord. De Breve, der bærer Apostelnavne, har ikke andet med Apostlene at gøre end det, at enkelte Apostelord er blandet sammen med Fragmenter af Pauli Taler; »Brevskrifterne« er Disciple af Apostlene eller af Paulus. Apostlene skrev ikke selv.

Naar man tager det ny Testament for sig, vil man se, at de tre synoptiske Evangelier hovedsagelig er præget af Jesu og Apostlenes Aand, hist og her iblandet med Pauli Ord; hvorimod Brevene bæres af Pauli Aand blandet med enkelte Apostel-Ord. Det saakaldte Johannes Evangelium staar ganske for sig selv. (Se om dets Oprindelse i »Vandrer mod Lyset« pag. 217.)

Bygningen vakler! En yderligere Udsmykning eller Afstivning er umulig; thi Bygningen hviler paa Sand – og Sandet skrider!

Hvad kan der gøres for at standse dens Fald?

Intet! – Bygningen er dødsdømt, før eller senere falder den! –

Men var det saa ikke langt bedre, langt værdigere, om de kristne Menigheders Ledere – **Præsterne og de skriftkyndige** – samlede sig til en enig Optræden; sammenkaldte deres Menigheders Medlemmer og gav dem Meddelelse om Bygningens nærforetaaende Fald? Det er menneskeligt at fejle, og den, der erkender sin Fejltagelse, kan opnaa Tilgivelse; men han, der søger at dække over Fejlen, naar den er opdaget, **han maa bære Ansvarrets tunge Byrde!**

Menneskenes sande Gud, deres Aands Fader har sendt sine jordiske Børn et Budskab, Han har gennem sine Udsendinge vist dem, at deres Kirkebygning staar for Fald; Han har kaldt paa Kirkens Myndigheder, Han har kaldt paa alle sine Børn! Ja, Han har ikke alene kaldt, Han har tillige bygget dem et nyt, et større og langt skønnere Paulun, i hvilket Han selv har taget Bolig. Portene til Hans Paulun staar aabne, og Han byder alle velkommen i sin Bolig!

Men Vejen dertil er endnu skjult for de blinde, den er skjult for dem, der endnu ikke har tilgivet den Broder, der faldt i Tidernes Morgen, og som nu er vendt tilbage til vor Faders Hjem, hvor han afventer Menneskenes Tilgivelse.

Naar de kristne Menigheders Ledere og Myndigheder har formaaget at lade Medlidenhedens Taarer smelte Isen om deres Hjerter, naar de fuldt og helt har tilgivet ham – da falder Bindet fra deres Øjne, da bliver de seende. Og de, der er blevet seende, vil skynde sig med at føre deres Menigheder bort fra det vaklende Hus ind i Guds egen Bygning.

Men begynder Menighederne selv at vandre ud, at fjerne sig

fra Kirkens Lære, da bliver de Ledende tilsidst ene derinde; thi han, der har fundet Vejen til vor Faders eget Paulun, han vender ingen Sinde tilbage, han vil frygte for at knuses under den hældende Bygning, og han vil fryde sig over at have fundet et Fristed, et Hvilested; thi Skylregnen vil falde, Floderne vil stige, Vindene vil blæse og slaa imod det vaklende Hus, og det vil falde, og dets Fald vil blive stort! – **thi Huset er bygget paa Sand, og Sandet skrider!** –

»Jeg, der engang levede blandt Menneskene som Saul fra Tarsus, er for nylig vendt hjem fra et nyt Jordeliv iblandt eder. Ved min Hjemkomst paalagde vor Fader mig at tage Grundstenen bort under det Hus, som I Mennesker har bygget op paa min egenmægtige Udlægning af Jesus fra Nazareths Død.

Endnu svag efter det nylig afsluttede Liv, bad jeg vor Fader om Hjælp til at udføre denne Gerning, og nogle af mine Brødre fulgte mig til det Menneske, der er Midler mellem os og eder. Ved mine Brødres Hjælp – thi de har forstærket og klargjort mine Tanker – har jeg nu udført det Hverv, som vor Fader har paalagt mig.

Maatte I blive seende og følge mine Ord! Men eet skulle I vide: hvad jeg dengang gjorde, det gjorde jeg, fordi jeg af hele mit Hjerte elskede Jesus fra Nazareth. Jeg vilde gøre ham større, end han var! Tilgiv mig; thi jeg handlede af Kærlighed.

Men I, der, ligesom jeg, elsker vor Broder, skynd eder at lytte til mine Ord, skynd eder at gøre min og eders Forsyndelse god, at det Budskab, som vor Fader har sendt eder, maa bære rige Frugter. Vor Fader vil takke eder, vor Broder vil takke eder, og jeg, der engang var Saul fra Tarsus, vil takke eder af mit ganske Hjerte, Sjæl og Sind“!

Matt. 7,24. »Derfor, hver den, som hører disse mine Ord og gør dem, ham vil jeg ligne ved en forstandig Mand, som byggede sit Hus paa en Klippegrund.«

VOR FADER har sendt mig, Kristus, eders ældre Broder til eder, og jeg taler i Hans Navn!

Jeg taler til alle eder, der bære Kristennavnet, til alle eder, der mene, at jeg er Faderen og Faderen er mig. Mennesker! alle I, der elske og tilbede mig, I vide ikke, hvilken Sorg og Smerte I dagligen forvolder mig. I vide det ikke; thi vidste I det, da vilde min Sorg, min Smerte give Genklang i eders Hjerter. Jeg vil ikke klage for eder over den Byrde, I have givet mig at bære; thi vor Fader har hjulpet mig at bære den. Ja, sandelig. Han har baaret den for mig, thi ellers var jeg segnet under Byrdens Vægt!

Og hvilken Byrde er det ikke! I have gjort mig, eders ældre Broder, **til eders Gud!** Hvor kunde I gøre det? Bære I ikke alle i eders Hjerte et Billede af eders Gud, eders Aands Fader? Jeg spørger eder, føle I ikke, at jeg langt fra svarer til dette Billede? Eller har Mørket og vor ældste Broders Løgne blindet og forvirret eder saa meget, at I kunne lade eder nøje med at have mig til eders Gud, mig, der kun er eders Broder? Sandelig, Mørket maa have forblindet eder! Thi hvad er jeg mod vor Fader, mod Ham, der var, er og altid vil være? En Almagt, et Væsen, som I ingen Sinde kunne fatte, saa længe Mørket er tæt om eder. Hvad er jeg mod Ham, den Almægtige? Som en Draabe mod Jordens største Hav er min Magt og Vælde mod Hans. Som et Sandskorn mod Jordens højeste Bjerg er min Viden og mine Kundskaber mod Hans. Som et Fnug, ja som et usseligt Fnug mod det hele Univers,

er min Kærlighed mod den Kærlighed, som Han bærer til eder! Thi I ere Hans Børn, Hans elskede Børn! Og hvad er en Broders Kærlighed mod en Faders? Sandelig, Han elsker eder uden Maal og Grænse! Thi I ere fødte af Ham, skabte af Hans eget guddommelige Væsen.

Og Ham have I sat i Skygge, thi I have stillet mig mellem eder og Ham! Ja, I have glemt Ham i en Afkrog af eders Hjerter, thi I have givet mig al den Kærlighed, I raade over, og som med Rette ene tilkommer Ham. – Mig elske I som eders Gud, og hvorfor gøre I det? Fordi I mene, at jeg har lidt for eders Synder, fordi I mene, at jeg har baaret eders Synder op paa Korsets Træ! Fordi I mene, at jeg har sonet eders Synder! **Derfor elske I mig, I vildledte Mennesker!** Sandelig, jeg har sørget over eder, thi en saadan Kærlighed tilkommer mig ingenlunde! –

Men vor Fader har sørget end mere; thi i eders blinde Tilbedelse af mig, have I glemt Ham. Og mindedes I Ham, da var det kun for at tale om hans Naade mod eder; for at mindes den Naade, Han har vist mod eder, ved at lade sin Søn, »den enbaarne«, lide en pinefuld Død for eders Synders Skyld! –

Hvor lidet I dog kende eders Fader! Thi Naade er ikke det samme som Kærlighed; den, man elsker, giver man ingen Beviser paa sin Naade, men Beviser paa sin Kærlighed. Sandelig, jeg spørger eder: elske I da ikke eders Børn? De Børn, som I have avlet i Fryd og født med Smerte? Give I dem ikke dagligen Beviser paa eders Kærlighed? Søge I ikke med Nænsomhed og Taalmod at lede deres første Skridt paa Livets tornefulde Veje? Og synde de imod eder, ere I da ikke stedse rede til at tilgive, naar I se deres Sorg og Anger? Ja, ere I kærlige i Sind og i Hjærte, da tilgive I ofte Synder og Overtrædelser, før de ere angrede, før der er bedt om Tilgivelse derfor! Sandelig jeg spørger eder: vise I eders Børn Naade, naar de møde eder med Tillid og Glæde? Vise I eders Børn Naade, naar de nærme sig eder med Sorg og Anger? Mene I, at eders Børn vilde elske eder med større Styrke – hvis I gav dem Beviser paa eders Naade?

Have eders Børn ikke det fuldeste Krav paa eders dybeste og inderligste Kærlighed? Spurgte I dem til Raads, da I lagde Spiren til deres Legemliggørelse? Nej, I spurgte dem sandeligen ikke! Ja, jeg siger eder: de have det fuldeste Krav paa eder og paa eders Kærlighed! Og I føle det, I vide det; thi naar Sorger og Lidelser møde dem, da sørge I med dem, da lide I med dem, og I sige til eder selv: er jeg ikke Skyld i dette? thi mit Barn fik Livet ved mig. Kunde jeg ikke have sparet det for disse Sorger og disse Lidelser, hvis jeg havde undladt at lade det se Dagens Lys. – Og I elske disse Sorgens Børn med end større Styrke, med end dybere Kærlighed! Og se I, at de bære de tunge Byrder med Taalmod og Ro, da sige I til eder selv: har Livet givet mit Barn mørke og sorgfulde Timer, da har Livet ogsaa givet det Glæder og lykkelige Stunder; Mindet herom giver det Fred, giver det Styrke til at bære det, der er mørkt og tungt; dets Sjæl er modnet gennem Livets Prøvelser, thi Sorger og Lidelser skabe ofte de ædleste Følelser og de skønneste Tanker; ja, de udskille de forkullede Slagger og lade Guldet tilbage. Sandelig, mit Barn har dog ikke levet forgæves! –

Og som eders Børn have Krav paa eders Kærlighed, saaledes have I alle, ja, alle som een, det største, det fuldeste Krav paa eders himmelske Faders Kærlighed. Han spurgte eder ikke til Raads, da Han gav eder Livets Gave, da Han sendte eder ind i den Syndens og Dødens Verden, i hvilken I leve. Han gjorde det af Kærlighed til sine faldne Børn, Han gjorde det for at vinde de faldne tilbage, Han gjorde det af Kærlighed til eder, fordi Han vidste, at det var lettere for eder at kæmpe eder frem gennem de mange Jordelivs Sorger, Lidelser og Besvær; Han gjorde det, fordi Han vidste, at det var lettere for eder at modnes langsomt og langsomt at overvinde det onde og slette, fremfor, som Fuldmodne Væsener, at stilles overfor Mørket. Ja, Han gjorde det, fordi Han vidste, at ogsaa Glæden og Lykken vilde I lære at kende, lære at fryde eder over det skønne og det rene. Sandelig, I ere ægte Børn af vor himmelske Fader, og I have alle Krav paa Hans

Kærlighed, den, som Han giver eder i fuldeste Maal! I ere Børn af Ham, og Han lider med eder, Han sørger med eder – men Han glædes ogsaa med eder. Og intet fryder Ham mere end at se og føle eders Genkærlighed! Men kun faa af eder vise Ham den Kærlighed, der tilkommer Ham med Rette; thi I have glemte eders Fader for mig, der kun er eders Broder; I have stillet mig mellem eder og Ham!

Mennesker! I elskede, søger at forstaa eders Fader! Søger at finde ind til Hans Kærlighed, den, der er over al Forstand, søger i Bønnens tillidsfulde Tanker at mødes med Hans altomfattende Tanke, søger at lade eders Villie mødes med Hans Villie; thi den, der gør vor Faders Villie, er eet med Ham nu og i al Evighed! Søger Ham! Ledet af Hans Tanke og støttet af Hans Villie, ville I vandre frie og glade gennem Jordelivens skiftende Rækker; thi den, der er overvaaget af vor Faders Øje, den, der er omhyllet af Hans Kærlighed, Hans Glæde, viger bort fra Syndens og Mørkets Veje; og den, der har Fred med sin Næste, Fred med sig selv, bærer den himmelske Fred i sit Hjerte. Og den, der kender Længselen efter det fjerne Faderhjem, kender ingen Frygt og Angest for Dødens Skygge. Fredelig og stille vil den komme til eder som Nattens Søvn efter Dagens Besvær; og have I under eders Jordeliv dagligen opgjort eders Regnskab med eders Fader, have I elsket eders Næste, ladet eders Tanker være rene, frie for Vrede, Had og Misundelse, have I efter Evne søgt at gøre det gode, da have I intet Regnskab at opgøre, naar I vaagne til Livet i vor Verden. Da ville I snart finde eder til Rette i de Boliger, der ere eders i Hvile- og Læretiden, indtil nye Jordeliv atter drage eder til Kamp mod Mørket og Synden, til Fremgang mod Livet og Lyset!

Mennesker, I der ere saa inderligt elskede, søger ind til vor Fader, søger at forstaa Hans Længsel efter eder!

Ja, sandelig, jeg siger eder: I ere ægte Børn af vor Fader; thi Han har født enhver af eder til aandeligt Liv, givet eder Tankens Lys og Villiens Magt, Han har født eder af sit eget! – Men I have endnu en Fader – **vor ældste**

Broder, han, der var **et Sorgens og Smertens Barn** for vor himmelske Fader; thi han er Skaberen af eders jordiske, eders kødelige Legemer, de Legemer, som I elske, naar de ere sunde og velskabte, de Legemer, som I forbande, naar de ere vanskabte og forkrøblede, naar de plages af Lidelser og snigende Sot. Denne eders Køds Fader har hidtil fornægtet eder! Stedse har han søgt at fralægge sig sit Faderskab til eder, søgt at skjule sig for eder; **thi I vare Børn af hans Synd**. Men da Sorgen og Angeren vaagnede i hans Hjerte, da forstod han, hvilke Sorger og Lidelser han havde beredt eder, da forstod han, at hans Skyld var stor! –

I Mennesker! Se, jeg spørger eder: have I ikke ofte i det skjulte givet Livet til eders Børn, saa de bleve Frugter af eders Synd? Have I ikke dækket over denne Synd? Have I ikke søgt at fralægge eder alt Kendskab til disse Børn? Uden at spørge dem til Raads gave I dem Livet, stødte dem ud i Ensomhed, i Mørke og Elendighed, ja, sandelig: I nægtede dem eders Kærlighed – thi I fornægtede dem – ja, mange af eder **have forbandet dem!** Men blev der ikke stedse en nagende Pine tilbage i eders Sind? Thi I vidste, skønt I ikke vilde erkende det: at I vare Skyld i deres Elendighed, Skyld i deres ofte saa lidelsesfulde og kærlighedsforladte Barndom og Ungdom, Skyld i den Ringeagt, der saa ofte er bleven disse Syndens Børn til Del – **den eneste Arvelod, som I gave dem!**

Man naar det hændte, at I hørte om disse eders Børn, at det onde havde sejret over dem, naar I hørte, at de havde gjort sig skyldige i Vold, Mord, Tyveri og Plyndring af andres Ejendele, følte I da ikke Angest og Gru for det Ansvar, der hvilede paa eder? Sagde I ikke til eder selv: dette kunde jeg have sparet dem for; thi ved min skjulte Synd ere de blevne Syndere! Følte I da ikke Sorg og Anger over eders Gerning? Længtes I ikke efter at mødes med disse eders Børn for af hele eders Hjerte at bønfalde om deres Tilgivelse? Vilde I ikke føle den dybeste Fortvivlelse, hvis de vendte sig fra eder, hvis de nægtede at tilgive eder? Sandelig, jeg siger eder, I vilde føle den bitreste Smerte, en Smerte, intet kan lignedes med. I vilde tynges

til Jorden, ja I vilde føle det, som Afgrunde maatte aabne sig og opsluge eder, som Bjergene maatte falde over eder og knuse eder; thi I vilde bære Helvede i eders Hjerte!

Se, jeg siger til eder: kunde ingen andre forstaa eders ældste Broders Fortvivelse, Sorg og Anger, da maatte sandeligen I kunne det! I der selv have vansmægtet efter at opnaa Tilgivelse fra dem, der vare Børn af eders Synd. I kunne visseligen føle med ham og lide med ham, ja, I, der selv søge Tilgivelse, I ville forstaa ham og tilgive ham.

Men jeg siger eder: det vilde være langt skønnere, langt ædelere, om I, der ingen Sinde have kendt disse Sorger og denne Anger, om I formaade at fatte hans Lidelser, om I ud fra eders rene Sinds Medlidenhed kunde tilgive ham, der var det faderlige Ophav til eders jordiske Legemer. Jeg siger eder: eders Medlidenhed vil vække eders Kærlighed til ham, der har fejlet og syndet, og **eders Kærlighed vil give Genklang i hans Hjerte.**

Sandelig jeg siger til eder, til alle, der bære Kristennavnet: bærer det med Ære! Viser i eders Gerninger, at I ere værdige til at bære det! Tilgiver – og I ville selv opnaa Tilgivelse; thi saaledes som I tilgive den, der har syndet mod eder, saaledes vil eders himmelske Fader tilgive eder. Og glemmer ikke, at eders Tilgivelse ophæver de Forbandelser, som vor ældste Broder har udslynget mod eder, og den knytter et uopløseligt Kærlighedsbaand mellem eder og ham. Glemmer ej heller, at I ville glæde eders himmelske Fader, thi da ser Han, at I have fundet Vejen, **Genvejen**, der fører til Ham, fører til det Hjem, til de Glæder, den Lykke, Skønhed og Fryd, som Han dér har beredt for eder alle. –

Men have I fundet Genvejen, da blive I seende; thi Mørkets Slør, der dækkede eders Syn og bandt eders Tanker, vil falde, og I ville forstaa! Forstaa, hvor vildførte I have været. Ja, sandelig, da ville I forstaa: at jeg ikke er Faderen og Faderen ikke mig, forstaa, at **jeg ikke er eders Gud!** Da vil det være ufatteligt for eder, at I nogen Sinde have troet saaledes; da ville I forstaa, at jeg i Sandhed er eders ældre Broder, at den Kærlighed, som jeg nærer til eder, er en Broders – ikke

en Faders. Ja, da ville I tage Byrden af mine Skuldre, da vil min Fakkell – **min Kærlighedsfakkell** – der lyser for eder, funkell med end større Styrke og sprede det Mørke, der omgiver eder, da vil den fuldt ud blive den Ledestjerne, som I med Tryghed kunne følge – og da ville I ingen Sinde oftere gaa Omveje paa eders Vandring mod det fjerne Faderhjem. –

Ud af min rige, min dybe Kærlighed til vor ældste Broder og til eder, I kristne Mennesker, har jeg talet; hører mine Ord og handler derefter! Til eder alle har jeg talet; men mine Ord gælde først eder, der ere Menighedernes Ledere og Myndigheder; thi I skulle erindre, at I ere Hyrder for Hjorden, I skulle erindre: **at dér hvor Hyrden vandrer, dér følger Hjorden efter!** I mange Aarhundreder have I og eders Forgængere ført dem, der vare betroede til eders Omsorg og Varetægt, hen over endeløse golde Vidder. Stene have I givet for Brød! Malurt og bitter Galde var blandet i den Drik, som I rakte de tørstige! Skændsmaal og hadefulde Ord herskede imellem eder. En pegede mod Øst, andre mod Vest; bestandig Splid og ingen Endrægtighed! Tusinder og atter Tusinder af Ord og Sætninger anvendte I for at vise, at den Vej, I vilde føre Hjorden, var den rette, var den eneste. I splittede eders Hjord i Stedet for at samle den! I lokkede med fagre Ord og skøn Tale; I lovede Paradisets Herligheder til de troende, til de hellige; I vinkede med Sejrens Palmegren, med Livets Krone, med Syndsforladelsen i Lammets Blod!

Hvad vandt I for dem med eders Løgne? En Opvaagnen i Forvirring, i Angst og i Gru over den nøgne Virkelighed: **den, at ingen havde sonet Synden!** at mange af de Forsyndelser, mange af de Forbrydelser, der kunde være sonede i levende Live, ved Dødens Favntag bares med over i den Verden, i det Liv, der er efter Døden. Ja, sandelig: der vandtes kun Sorger, kun Lidelser derved; thi det, der ikke var sonet i det afsluttede Jordeliv, det maatte sones i det næste!

Se, jeg spørger eder: hvad vilde I svare, hvis et Barn kom til eder og pegede paa den tætte Tjørnehæk, der hegnede den

Have, hvori det legede, og spurgte eder: hvad findes bag den? Vilde I da med velberaad Hu fortælle det troskyldige Barn – det Barn, der havde Tillid til eder – et opdigtet Eventyr om alt det skønne og Herlige, der fandtes bag Hegnet? Vilde i fortælle det: at dér var den skønneste Have, de herligste Frugter, fortælle om Slottet af Guld og ædle Stene, om et Liv i Herlighed og Glæde? Vilde I gøre det? Vilde I ikke frygte for, at Barnet i sin Glæde og Længsel selv vilde kigge ind bag Hegnet? – Og naar det ikkun fandt en øde Mark bevokset med Tidsler og dækket af Stene, vilde I da ikke med Skam vende eder bort fra dets bebrejdende Blikke? Og Barnets Tillid var borte, var tabt for bestandig!

Men det er dette, som I have gjort! Sandelig, saaledes have I handlet. I have fortalt eders Menigheder de skønneste Eventyr for at dække over den bitre Kendsgerning: **at I intet vidste!** Ja, mange Forbandelser have lydt over eder, thi mange af dem, som bleve vildledte af eders Lære, have forbandet eder. Ja, hører mine Ord – forbandet eder – eder, der vare Hyrder for Hjorden! thi dér hvor Hyrden vandrer, dér følger Hjorden efter! Men eders Stier ere stenede, Torne og Tidsler staa i Eders Fodspor, Malurt og Galde give I de tørstige at drikke, og Tørsten bliver end større! **Eders Ansvar er stort!** Thi I skulle gøre Regnskab for vor Fader, gøre Regnskab for de vildsomme Veje, ad hvilke I have vandret, ad hvilke I have ført Hans elskede Børn; thi I have fjernet dem fra Ham, i Stedet for at lede dem til Ham. Og siger ikke: at I vidste ikke bedre! Thi blandt eder findes mange af vor Faders Udsendinge, mange af eder høre til den Kreds, hvortil jeg hører, ja, mange af eder have lovet at lede vor Faders vildførte Børn ind paa de rette Veje og Stier.

Have I glemt eders Løfte? Hørte I ikke vor Faders kaldende Røst, da hen sendte eder sit Budskab? Følte I ikke i eders Hjerter, at I stode overfor Sandheden? **Hvorfor tav I da? Hvorfor svarede I ikke?** Hvor længe skal Han vedblive med sin Kalden? Have I ikke Tillid til Ham, der sendte eder? Frygte I at miste eders Anseelse, frygte I for, at Hjorden ikke skal følge

eder? Sandelig, jeg siger eder: Ve de frygtagtige Hjerter og de efterladende Hænder og den Synder, som gaar paa to Veje! **Ja, som gaar paa to Veje!**

Sandelig, jeg spørger eder: hvad frygte I for? Frygte I de onde Ord? Frygte I for at saares af de Stene, der slynges efter eder? Vide I ikke, at et Barns Arm kun rækker kort? Vis Barnet til Rette og sæt det paa dets Plads, thi Barnets Stenkast og onde Ord skulde ikke hindre eder i at tale for Sandhed og Ret. Vide I ikke, at de, der vandre ad vor Faders Veje, og de, der gøre Hans Villie, ere eet med Ham! Hvad frygte I da for? Ja, sandelig, jeg siger: Ve et modløst Hjerte! Fordi det ingen Tillid har, derfor skal det ikke beskyttes!

Ja, hører mine Ord, I, til hvem jeg taler! Naar dette mit Budskab bringes eder, da skulle I ikke sige: dette gælder ikke mig, dette gælder min Broder, thi hans Anseelse er større end min, hans Virkefelt er større end mit, han vil ikke rammes af Stenene og ikke saares af de onde Ord! Thi sige I saaledes, **da bliver eders Ansvar end større!**

Og hvad ville I frygtagtige svare vor Fader, naar Han ved eders Tilbagekomst spørger eder: »Hvad har du udrettet? Har du holdt det Løfte, som du gav mig, da jeg sendte dig til Jorden? Forstod du ikke, at jeg kaldte?« – Hvad ville I svare? Maa I ikke med Skam sige til Ham, der sendte eder: »Jeg forstod din Kalden; men jeg vovede ikke at træde frem; thi mit hellige Ordensløfte bandt mig, det Løfte, som jeg aflagde ved min Indvielse til at være din Tjener paa Jorden; ja, min Ed paa at ville lære i samme Aand, i hvilken mine Forgængere lærte og mine Ordensbrødre lære, den bandt mig, og jeg formaaede ikke at bryde den.« Men da skal eders Fader svare: »Du Daare, ere Mennesketanker og Menneskeværk mere værd end mine Tanker og mit Værk? Ere de Løfter, der ere formede over Menneskeord, mere værd end de Løfter, der hvile paa Sandhedens Grund? Sandelig, du var mig en utro Tjener, gaa tilbage og opret, hvad du har forsømt!«

Ja, I Daarer, der handle saaledes; det Løfte, den Ed, der

ikke hviler paa Sandhedens urokkelige Klippegrund, er uden Værd, selv om I have aflagt Løftet og Eden i vor Faders Navn.¹ Ja, sandelig et saadant Løfte er uden Værd; **thi I have misbrugt vor Faders Navn!**

Ja, hører mine Ord, I, der ere mine elskede Brødre, mine samtidige og Hjælpere, bryder ikke det Løfte, som I have givet vor Fader, da han sendte eder til Jorden, til dette eders Jordeliv! Thi bryde I Løftet, da vil eders Skam og eders Smerte blive langt dybere for eder, langt tungere at bære, end den Sorg og Smerte, som I, ved at bryde eders jordiske Kaldsløfte, vilde bringe over de Ordensbrødre, der vilde tro sig forraadte og forladte af eder. Holde I ikke det Løfte, som I have givet før eders Menneskeliggørelse, da vil eders Samvittighed nage og pine eder, og I ville bære Helvedes Kvaler i eders Hjerter.

Ja, ve de frygtagtige Hjerter og de efterladende Hænder og den Synder, som gaar paa to Veje! Ja, som gaar paa to Veje! Sandelig, sandelig, jeg raaber til eder: **Ve, ve et modløst Hjerte! Fordi det ingen Tillid har, derfor skal det ikke beskyttes!** – Disse Ord raaber jeg til eder, hører mig dog! ja hører mig, I, der ere mine inderligt elskede Brødre. Lad mig ikke fælde Skammens og Smertens Taarer over eder. Lad mig ikke skue vor Faders sorgfulde Aasyn, naar Han hører, at I ikke besvare Hans Kalden! Beder vor Fader give eder Styrke og Kraft, beder Ham give eder Klarhed og Fred! Og naar I føle, at mine Ord ere sande, da sammenkalder eders Ordensbrødre og taler først til dem om det Budskab, der er sendt til Menneskeheden fra vor Fader; gør de blinde seende, gør de døve hørende! Men taler kærligt, taler broderligt, lader ikke Skændsmaal og hadefulde Ord lyde mellem eder og fjerne eder end mere fra hverandre. Lader ikke Kiv og Strid lede Ordene imellem eder, at eders Menigheder ikke skulle ringeagte eder. Og naar I ere enige, da samler hver især den Menighed om eder, for hvilken I ere Hovedet, ja, samler dem i de stille Fredens Templer, der ere helli-

¹) Morten Luther brod sit Munkeløfte, da han forstod, at det ikke hvilede paa Guds Ord – men paa Menneskeværk! –

gede til vor Fader, og taler til dem alle **i Hans Navn**. Taler om det Budskab, som Han har sendt til Menneskene, taler om Hans uendelige Kærlighed, den Kærlighed, der er uden Maal og Grænse! Taler til dem om de Sandheder, der er givet eder. Men jeg siger eder: taler nænsomt, taler kærligt! Siger dem, at det er menneskeligt at fejle; men det er over det menneskelige at erkende sine Fejl, ja, over det menneskelige at rette de fejle Tanker og de fejle Dogmer!

Men taler nænsomt, taler kærligt; thi der findes mange smaa og umyndige i eders Menigheder. Og mange ville føle Grunden vakle under sig, naar I sige: »Jesus af Nazareth har ikke baaret eders Synder op paa Korsets Træ for eder! Jesus af Nazareth har ikke sonet eders Synder, selv maa vi sone det onde, som vi have gjort!« Men naar I have talet saaledes, da skynder eder at tilføje: »En, der er større end Jesus, En, der er langt kærligere end han, har kaldt paa eder og aabnet sin Favn for eder – Han venter eder, Han venter paa at favne eder alle! Ja, eders himmelske Fader har kaldt; eders himmelske Fader venter eder!«

Og siger ogsaa dette til dem: »Jesus af Nazareth, eders ældre Broder, vil ingen Sinde fornægte eder; ingen Sinde vil hans Kærlighed til eder blive ringere, nej sandelig, det vil den ingen Sinde! Langt større vil den blive, langt rigere og langt dybere; thi vende I eder til eders Fader, da tage I Guddomsbyrden af Jesu Skuldre, og i sin Taknemmelighed vil han elske eder end mere. Til alle Tider vil han føre og lede eder, til alle Tider vil han være eders Talsmand, til alle Tider vil han hjælpe eder med at bære Bønnens Tanker til vor Fader!«

Ja, taler nænsomt, taler kærligt, thi der findes mange smaa og umyndige i eders Menigheder, og de ville sørge og sukke, naar de faa at vide: at de selv maa sone det onde, som de have gjort. Men taler mildt til disse smaa og siger: »Have I syndet imod eders Næste, da beder om Tilgivelse; have I været ukærlige, bliver da kærlige; have I talt onde og haarde Ord om eders Næstes Fejl og Mangler, taler da godt og kærligt om ham.

Have I været usande og have I bedraget, værer da sanddru og retsindige; vare I ikke lydige mod eders Samvittighed, bliver da lydige!« Ja, sandelig, I skulle sige til dem alle: »Vandrer i Lys et og vandrer stedse fremad mod større og stærkere Lys!« – Og glemmer ikke at sige: »Lader eders Tanker være rene, renser dem for Vrede og Had, renser dem for alt det, der ellers vilde tilsmudse og forurene dem. Opgører dagligen eders Regnskab med eders Gud og eders Næste! Thi handle I saaledes, da kunne I, naar I efter eders jordiske Legemes Død vaagne til Livet i det hinsidige, med Fred i eders Hjerter træde frem for eders Samvittighed, eders Dommer og sige: **mit Regnebræt er i Orden, mit Regnskab er opgjort!** Og da ville I se: at det var unødigt for eder at lade eders Synder og Overtrædelser aftvættes af Lammets Blod! Da ville I forstaa: at det var unødigt for eder at klamre eder til Korsets Træ«. – Ja, taler mildt, taler kærligt, og de ville forstaa eder; **thi dér, hvor Hyrden vandrer, dér følger Hjorden efter!**

Men glemmer ej heller at sige til de elendige, der have taget deres Næstes Liv: »Selv have I afskaaret eder fra at modtage Tilgivelse i dette Jordeliv; eders Synd kunne I først sone gennem et Møde med ham, som I have forurettet, et Møde enten i det hinsidige eller i et nyt Jordeliv.« Og lærer disse, der ere hyllede i Mørket, at bede deres himmelske Fader være deres Talsmand hos den, som de saaledes have forurettet. Thi Hans Kærlighed, Hans Medlidenhed vil bringe dem til Forstaaelse af hinanden, vil hjælpe dem til at finde Fred med hinanden.

Sandelig, jeg siger til eder, der ere Hyrder for Menighederne: taler kærligt, taler nænsomt! thi ingen Sinde kunne eders Ord blive for kærlige, for nænsomme; under eders Ledelse ville de vildledte forlade de stenede og golve Vidder; under eders Ledelse ville de med Fryd vandre ad de skyggefulde Stier; med Glæde ville de vende sig bort fra Drikken blandet med Malurt og Galde; med Jubel ville de inddrikke det klare Vand, der strømmer fra Faderhjemmets Kilde, det rene og klare Vand,

der ene formaar at læske deres brændende Tørst! –

Ja, hører mig, alle I, der ere mine inderligt elskede Brødre, lad mig ikke fælde Skammens og Smertens Taarer over eder, lad mig ikke skue vor Faders sorgfulde Aasyn; thi hører I ikke mine Raab, hører I ikke mine Ord, da maa jeg træde frem for Ham og sige: »Fader, jeg talte forgæves, jeg raabte forgæves, mine Brødre vilde ikke høre mig – og de ved blive **at lede deres Hjord ad stenede, tornefulde Stier i en øde og endeløs Ørken!**«

Ja, hører mig, I, der ere mine saa inderligt elskede Brødre; thi ville I ikke høre mig, da ville mange fra eders Menigheder forlade eder; thi I skulle erindre: at er der end mange smaa og umyndinge blandt dem, der ere underkastede eders Ledelse, saa er der og nogle af dem, der høre til eders, til min Kreds, ja, dér findes Tusinder af vor Faders Udsendinge; og følg I ikke Kaldet, da ville mange af disse følge det! Og da ville de overtage Ledelsen, de ville føre deres yngre Brødre og Søstre ad den skyggefulde Sti, de ville give dem at drikke af det Bæger, der er fyldt med det klare Vand fra Faderhjemmets Kilde; men sker det saaledes, da ville eders Menigheder een efter een forlade eder; ja, sandelig Hjorden vil løbe bort fra sin Hyrde; thi det saftige Græs og det klare Vand vil drage den, og er den først kommen ind paa vor Faders egen Ager og Eng, da vender den ingen Sinde tilbage til eder – og da ville I staa ene uden Hjord, **da have I ingen at lede!** –

Vor Fader har sendt eder et Budskab, et Budskab, der ikke alene er til eder, men til al Verden; men I, der bære Kristensnavnet, I burde være de første til at modtage det, og ere I de første til at forstaa det, de første til at tilgive vor ældste Broder – da vise I, **at I bære Navnet med Ære!**

Vor Fader har bygget eder et Hus, Han har bygget eder et Tempel, og selv har Han taget Ophold derinde. Alle kunne I samles i dets mægtige Rum, under de høje Hvælvinger. Ja, sandelig, vor Fader har bygget eder et Hus, Han har bygget

eder et Tempel, og dets mægtige Porte staa aabne for enhver af eder; naar I ville det, kunne I træde derind! **Han selv venter eder derinde!** Hans Faderrøst har kaldt, Hans Favn er aaben for eder alle! Han længes efter at modtage eder, længes efter at føle sin Kærlighed give højlydt Genklang i eders Hjerter. – Søger eders Fader! Lad Hans Kærlighed være eders, og lad den blive i eder til evige Tider; **thi da er der Fred og Forligelse paa rette Maade mellem eder og Ham!**

Vor Fader har bygget eder et Hus, har bygget eder et Tempel; træder alle derind uden Frygt, uden Tvivl, træder alle derind med Tillid og Kærlighed; thi vor Faders Hus er bygget paa Sandhedens faste, urokkelige Klippegrund! **Og selv om Skylregnen falder, selv om Floderne stige og true med at styrte det, selv om Vindene storme og falde an mod det Hus, det bliver dog staaende i al Evighed, thi det er grundfæstet paa Sandhedens urokkelige Klippe!**

Fader, du, der har sendt mig som din Talsmand til Menneskene, dine Børn, du vil lægge din Velsignelse i mine Ord, at de kunne bære Kærlighedens rigeste og skønneste Frugter! Vær med os alle nu og i Evighed! Amen!

»Lader os ransage vore Veje og efterspore dem og vende om til Herren – thi Guds Vej er fuldkommen! – Lær mig, Herre, din Vej, jeg vil vandre i din Sandhed!«¹

SAA langt tilbage i Tiderne, som Menneskehedens Historie kan efterspores, har Menneskene bestandig søgt at finde Udtryksformer for den Ærefrygt, de nærrede overfor det usynlige Væsen, der maatte være det synlige Livs Skaber og Opretholder. Utallige er de Myther og Sagn, der forefindes fra de ældste Dage, utallige er de fantastiske Forestillinger og Begreber, som Menneskeheden i de forskellige Tidsaldre har dannet sig om det usynlige, det hinsidige, det okkulte. Men alle disse mange og meget uensartede Myther, Sagn, Teorier, Doktriner og Dogmer indebærer dog, saa godt som alle, enkelte Glimt af de evige Sandheder,² farvet af og iblandet Mørkets Løgne, udstafferet med alle Slags menneskelige Paafund eller tilsløret af Menneskenes egne Tankespind. Aldrig har Menneskene følt sig helt tilfredsstillede, bestandig har de mere aandeligt modne søgt at lodde dybere, søgt at finde en fastere Grund, et mere sikkert Fodfæste; bestandig har de søgt at give deres Opfattelse af det guddommelige en skønnere Form, større Klarhed og fyldigere Udtryk. Men selv det Menneske, der i sin Længsel efter at fatte det ufattelige, der i sin Trang til at synliggøre det usynlige, der i sin Higen efter at gengive det Guddomsbillede, som Tanken afspejlede, har fundet de mest sublimе Lignelser, de enkleste Udtryk og de skønneste Ord, har dog ikke formaaet at

¹) Ovenstaaende er efter Talerens Ønske sammenstillet af følgende Skriftsteder: Begræd-Bog. 3,40. – 18. Salme, 31. V. – 86. Salme, 11. V.

²) Disse Sandhedsglimt skyldes Guds Udsendinge, de inkarnerede Yngste.

genspejle det usynlige Væsens Renhed, Højhed og Guddomsfylde; thi ingen Mennesketanke, ingen menneskelig Udtryksform kan give en blot tilnærmelsesvis Forestilling herom. Kun igennem den fulde Tankehengivelse, den rene alt gennemsyrende Kærlighed kan Guddommen fattes.

I Tidernes Løb har Menneskene dannet sig talrige Veje, ad hvilke de søgende er vandret fremad. Enhver elskede sin Vej, hvor besværlig den end var at følge, enhver hævdede, at hans Vej førte hurtigst til Maalet; thi Daarens Vej er ret i hans egne Øjne! Men al Strid, al Skændsmaal til Trods, er ikke een af de menneskelige Veje kortere end de andre; thi hver Sti er kroget, hver Vej er bugtet, og alle er fulde af Sten, alle er bevokset med Tidsler og Tjørn; og havde Gud ikke støttet de Mennesker, der i fuld Fortrøstning fulgte disse Veje, havde Gud ikke hjulpet dem over de talrige Hindringer, havde de aldrig formaaet at tilendebringe deres Vandring.

Men paa denne trælsomme Vandring mod en højere Forstaaelse af Guddommen, mod en klarere, renere, mere fyldestgørende Erkendelse af det skjulte, er Menneskeheden nu naaet til et Punkt, hvor alle Vejene udmunder, hvor de alle kan samles og fortsættes i een fælles Vej, der lige, uden Bugter og Krumninger, uden Tidsler, Tjørn eller Sten, fører direkte til Gud og til Faderhjemmet.

Denne lige og langt kortere Vej er **den Genvej**, som Gud selv og Hans Udsendinge (de yngste) i Aarmillioner har arbejdet paa at gøre ryddelig for den hele Menneskehed.

Et Kæmpearbejde er endt! Skyggefuld, lige og skøn ligger Vejen for hvert Menneskes Fod; den er let at følge, let at vandre; thi Guds Kærlighed har gjort den farbar! Den Anstødssten, som i Tidsaldre truende har spærret den, er fjernet; den onde Aand (Satan, den Ældste), som i Evigheder har vogtet Indgangen til den, er i Sorg og Anger vendt tilbage til sin Faders Hjem. Hans Faders Kærlighed, hans Søskenes taalmodige, medynksfulde Arbejde, hans egen Længsel efter Renhed og Fred, hans Længsel efter det tabte Paradis, har omsider besejret ham. Vejen er fri! den Genvej, der er skabt af Kærlighed til Menneskene, af Kærlighed til den

faldne Søn og Broder. Det Maal, der i Evigheder har staaet saa fjernt og forekommet de arbejdende saa uopnaeligt – **er naaet!** Guds rige Kærlighed har bragt Menneskeheden nærmere til Faderhjemmet.

I Mennesker, der hidtil er vandret ad eders krogede Stier og bugtede Veje, I vover vel næppe at betræde vor Faders Vej! I spørger ængsteligt: hvilke Fordele byder den os, og kan vi stole paa, at vi ikke vandrer vild, hvis vi følger den? – Døm selv og vælg derefter!

Vor Faders Vej er dannet over disse Sandheder: at Guds faldne Børn i Tidernes Morgen har skabt det synlige Menneskelegeme; at Gud er den usynlige Menneskeands Fader; at hvert jordisk Liv bringer Menneskeanden et Skridt fremad mod Lyset og mod Faderhjemmet; at Menneskene er ledsagede af usynlige Vogtere, der altid er rede til Hjælp og Vejledning, en Hjælp, der opfattes af Mennesket som en indre Stemme (Samvittigheden); at Menneskene i Bønnen til deres Gud og Fader kan opnaa en direkte Forbindelse med Ham, med Hans Tanke og med Hans Villie og derigennem opnaa al den Hjælp, der er nødvendig til at hærde deres Villie i Kampen mod Mørket og Synden; at hvert Menneske **selv maa sone** sine onde og slette Tanker og Handlinger; at Kristus (Jesus af Nazareth) har lovet at være Fører og Leder for **hvert Menneske**, til alle dets Jordeliv er til Ende!

Erkendelsen af disse Sandheder det er Vejen til Gud.

Igennem Kærlighed og Tillid til Gud, gennem Kærlighed til Næsten, gennem Renhed, indbyrdes Fred og Fordragelighed, gennem Sandhed og Villiens Arbejde paa at overvinde Mørket, Synden og det onde, gaar Vejen til Faderhjemmet! – Enhver af eder, **ethvert Barn** kan fatte disse Sandheder. **Døm selv og vælg derefter.**

Men det første Skridt, der skal bringe Mennesket ind paa denne Vej, er Forstaaelsen af: at enhver af sit Hjertes Medlidenhed maa tilgive det Væsen (den Ældste), der bærer Ansvar for Skabelsen af det jordiske Le-

geme. Det første Skridt er svært at tage; men er det taget, er Tilgivelsen givet af et oprigtigt Sind, da ligger Vejen utilsløret for eder, da er den let at følge, let at vandre.

I Mennesker, der har saa svært ved at tilgive ham, der har syndet imod eder, tænk paa, hvad I selv har syndet imod Gud, tænk paa, hvilke aandelige Lidelser det vilde bringe eder, hvis I vidste, at eders himmelske Fader ikke vilde tilgive eder! Søg gennem disse Tanker at fatte Medynk med eders ældste Broder, der har syndet saa meget imod eder, og som, i Uvished, med Længsel venter eders Svar! –

Vi, eders aandelige Ledere, der, sammen med Kristus vor ældre Broder, i Aarevis har vandret usynlige paa Jorden iblandt eder for at fjerne den sidste Hindring paa Vejen, der fører til vor Fader, for igennem et sidste afsluttende Arbejde at vinde vor ældste Broder tilbage og overgive ham til vor Faders Om-sorg og Varetægt, vi har alle som een med en uudsigelig Glæde set hen til den Stund, da vi kunde sige til eder: »Se, ved vor Faders Hjælp, ved Hans Kærlighed til eder har vi banet en Vej, der fører direkte til det Hjem, som er beredt eder i Hans Rige!« – Berøv os ikke vor Glæde, skuf os ikke i den Tillid, vi har til eders aandelige Modenhed, i den Tillid, vi har til eders Forstaaelse, ved ikke at følge den Vej, som vi har banet for eder.

Men hvis I ikke vil søge at forstaa os, hvis I ikke vil følge vore Anvisninger, husk da paa: at vi har gjort, hvad vi formaaede for at oplyse eder om de skjulte Sandheder, og selv om en Del af det, der er givet eder i »Vandrer mod Lyset«, ikke kan fattes af de Slægter, der nu lever, saa husk paa, at der kommer Slægter efter eder, der vil kunne fatte det og fatte det med Lethed. Og glem ikke, at nægter I at betræde vor Vej: **da korsfæster I eder selv!** thi de Forbandelser, som vor ældste Broder har udtalt over eder, bliver da ikke løst eller slettet; bestandig vil de tyngede eder, bestandig forblinde eder, vil bringe eder utallige Lidelser, Sorger og dyb Elendighed. Og

naar eders Jordeliv er til Ende, vil vor Fader spørge eder: hvorfor I valgte at fortsætte eders Vandring ad eders krogede Stier og bugtede Veje, i Stedet for at følge Hans Vej: den lige, den fuldkomne! Men da kan I ikke længer svare Ham: **fordi vi ikke kendte den!** Det eneste Svar, I kan give vor Fader, bliver dette: »Vi havde ikke Kærlighed nok, ikke Medlidenhed nok til at sørge med den sørgende, til at lide med den lidende; vor Kærlighed var ikke stor nok til at sejre over vor Vrede, vort Had og vor Afsky; vi frygter endnu for Mørkets Fyrste, vi stoler ikke paa hans Anger, og vi tror ikke paa, at hans Bøn om Tilgivelse er oprigtig ment!« – Da vil vor Fader svare eder: »I have ikke værnet om den Kærlighedsspire, jeg har plantet i eders Hjerter, I have ikke plejet og hæget den; forkrøblet og spæd staar den skjult, dækket af det Mørke, der er i eders Sind; gaar tilbage og søger i nye Jordeliv at bringe Kærlighedsspiren til at vokse, til at udfolde sig i sin hele Skønhed, og naar I have fremelsket de farveskønne, duftende Blomster, der hvile i deres trange Svøb, da kunne I sejre over eder selv, da kunne I tilgive eders ældste Broder, og da ville I vandre fremad omstraaede af min Kærlighed, vandre frem imod klarere, renere og stærkere Lys!«

I Mennesker, søg at fremelske den Kærlighedsblomst, der findes skjult i enhver af eder: med Kærlighed maa I besvare vor Faders Kalden, i Kærlighed maa I betræde Genvejen, der fører til Faderhjemmet, og i Kærlighed maa I vandre Vejen for hurtig at naa eders Maal; **thi vor Gud og Fader er idel Kærlighed!**

Dette vort Arbejde for eder, I Mennesker, er nu til Ende, vor tornefulde Vandring iblandt eder er afsluttet; thi vi har bragt eder de Gaver, vor Fader har paalagt os at bringe eder.

Da vi efter Hans Anvisning, for en Del Aar tilbage i Tiden, fik Forbindelse med det Menneske, der er bleven Midler mellem os og eder, lod Han en af sine Tjenere bringe et Budskab til denne vor jordiske Medhjælp. Nogle af de Ord, som Guds Tjener talte, lød saaledes: **»Tre gyldne Frugter vil falde i dit Skød, del disse Frugter med dine Medmennesker; men behold selv Kernerne!«**

Ved vor Faders Hjælp og under Hans Vejledning har vi bragt eder de lovede: tre gyldne Frugter,¹ og vor Midler har gjort dem tilgængelige for eder; hver den, der ønsker det, kan faa sin Del af Gaverne; men den Rigdom, der ligger i det at je Frugternes Kerner, den tilkommer med rette vor jordiske Medhjælp; thi Kernerne er den aandelige Berigelse, der er opnaaet gennem vort Samarbejde, og Kernerne er Visheden om: at ved vort fælles Arbejde er det Maal naaet, som vi alle i Aarmillioner har stridt os henimod!

I Mennesker, søg at værdsætte de Gaver, der saaledes er givet eder, og som er givet under Udfoldelse af en intensiv psykisk Kraft. Mange Sandheder kan endnu i Fremtiden gives eder, mange Gaver kan endnu bringes eder; men intet af det kommende vil kunne omstøde de alt givne Sandheder, og det, der i Fremtiden vil blive bragt eder, vil I modtage paa den tilvante Maade; men ingen Sinde vil der ske en Gentagelse af denne Arbejdsform, ingen Sinde vil eet enkelt Menneskes Evne til psykisk Forbindelse² i Fremtiden blive anvendt paa en saa intensiv Maade, da denne stærkt koncentrerede Evne kun er bleven givet vor Midler med det ene formaal for Øje: **at gøre de hidtil skjulte Sandheder tilgængelige for menneskelig Opfattelse.**

¹) »Hilsen til Danmark« udgivet 1915, »Vandrer mod Lyset« udgivet 1920, samt det her foreliggende Skrift. –

²) Selv om vi intet mere har at bringe Menneskene paa denne Maade, vil den Forbindelse, der forlængst er bleven oprettet mellem os og vor jordiske Midler, blive opretholdt, indtil den jordiske Død frier vor Midler fra al videre Forpligtelse. Vi kan saaledes i Fremtiden vedblivende støtte og vejlede hende overfor de Angreb, der rettes mod de Værker, som vi, gennem hende, har overgivet til Menneskeheden.

Jeg, der her har talt til eder, I Mennesker, er en af de Yngste, der, ligesom saa mange af mine Brødre og Søstre, i forskellige Jordeliv har forsøgt at erindre: Bønnen for vor ældste Broder, og som en af dem, for hvem denne Opgave er mislykket i et jordisk Liv, var jeg selvskreven til at deltage i det sidste Forsøg, der har ført os til vore Ønskers Maal.

Fra et af mine Jordeliv kender I mig under Navnet:

Ignatius Loyola.



Forlagets kommentar til PDF-versionen

Et overflødig citationstegn («) er fjernet fra nederste linie på side 7 (tegnet lige inden markeringen af første fodnote). På side 37 er indsat et manglende citationstegn (») i første afsnit (»Jesus af Nazareth...). På side 41 er indsat et manglende et punktum i første fodnote (efter tallet 18.). Den anvendte skrifttype (Nordik) er modificeret til at indeholde specialtegnet ā.

Juli 2012

VANDRER MOD LYSETS FORLAG